

A szerelem jogán... (Riportok mai fiatalokról)

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó

Budapest, 1961

Tanulás, munka, szerelem – és sok-sok botladozó lépés kíséri a fiatalok útját, míg rátalálnak a helyes erkölcsi magatartásra, a kedvükre való munkára és a boldogságra. E kötet szerzői riportjaikban őszintén tárják fel a mai fiatalok érzésvilágát, életük kisebb-nagyobb problémáit.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

TARTALOM

Tabák András: Pankó Feri története	- 5
Halasi Mária: A jövő küszöbén	- 20
Gerencséri Jenő: A szerelem jogán	- 38
Pintér J. Tamás: A napban harminc óra van	- 52
Árvay János: Egy liter rum	- 70
Kalmár György: Kis barátaim	- 89
Györe Imre: Érettségi után	- 108
Gellért Zsuzsa: Ami pedig Árpádot illeti...	- 120
Zágoni Ferenc: A lányotthonban	- 129
Ladányi Mihály: Házasságok mérlegen	- 151
Tatay Sándor: Teri	- 164

TABAK ANDRÁS

PANKÓ FERİ TÖRTÉNETE

Az öntödei KISZ-esek Pankó Ferihez küldtek.

– Őt keresd meg. Őróla aztán lesz mit írnod.

Lent, a kupolóknál találtam meg. Tömzsi, széles vállú fiú ez a Pankó Feri, konok arcú, akaratos szemű, az embernek az az érzése, mintha egy tömbből faragták volna az egész embert. Húszéves, de vari benne valami különös, felnőttes keménység.

– Riport? – kérdezi és mosolyog, szikráznak a fogai. – Hát jó. Őt után megtalálász a klubban.

Egykettőre ráállt a beszélgetésre, nem kérette magát. Kissé csodálkoztam. Aztán végignéztem egy öntést, és rájöttem a dolog nyitjára. Ennél a munkánál nem lehet teketóriázni; aki nem határozott, az rossz öntő. Néha pillanatokon múlik a siker. A daru magasba lendíti a zubogó, rótfényű nyersvassal telt üstöt, majd óvatosan az öntvényforma fölé ereszti. Az öntő megforgatja a szabályozókereket, az üst csőre az öntőfej fölé billen, és vékony sugárban ömleni kezd a folyékony fém. Ha az öntés egy

pillanatra megszakad, vagy a fém nem egyenletesen tölti fel a formát, selejt keletkezik, oda az öntvény. Ezek az emberek a mesterség minden csínját-bínját ismerik, de ez nem elég. Összpontosító képességre, jó idegekre is szükségük van. És óvatosságra.

Balla elvtárs, a műhelyfőnök mondta:

– Az a jó öntő, aki fél a nyersvastól.

Amikor elcsodálkoztam, hevesen magyarázóí kezdte.

– Jönnek ide tanulók. Csapolunk, ők meg ott lábatlankodnak a kemencénél. Miféle öntők lesznek ezekből? A nyersvas csak annak engedelmeskedik, aki kordában tartja, és nem pajtáskodik vele.

Feltúrta karján az overall ujját, a mélybarna vadbőrt mutatta.

– Én is a magam kárán tanultam...

Mert a baleset sohasem múlik a véletlenül. A hármas kemence csapolása után, amikor megkezdődött az öntés, Gyurcsó elvtárs, az irányító, csak egy pillanatra kapta félre a tekintetét. Az üstből ömlő folyékony fém megsűrűsödött, és mire a többiek észbe kaptak, már fortyogva, szikrákat lövellve kihabzott a formából. Szerencsére senki se ácsorgott közvetlenül a forma mellett. Aztán egyszerre négyen is lapátot ragadtak, és hányták a homokot. Mindez másfél perc alatt játszódott le.

Hát ilyen emberek az öntők. Kemények. Ha Pankó Feri akkor azt mondja nekem: „nem” mérget vehettem volna rá, hogy egy szót se húzok ki belőle.

Negyed hatkor találkoztunk a klubban. Feri rágyújtott, röviden, határozottan beszélt, de időnként sokáig keresgélte a szavakat. Néhány perc után annyira összeemelegedtünk, hogy nem mertem elővenni a jegyzetfüzetet. Talán mindent elrontana. Talán beléfojtaná a szót.

Furcsa história a Pankó Ferié. Parasztgyerek volt, de olyan, akire azt szoktak mondani: sült paraszt. Apja máig se tanulta meg a betűvetést, és amikor azt mondja, hogy ő „analfabéta”, olyan büszke rá, mint más ember a jó tulajdonságára. Kuruckodó, konok ember volt valamikor régen ez a Pankó Mihály. Cseléd korában egyszer úgy vágott vissza a kasznár úrnak, hogy annak menten vérbe borult az arca. De Pankó Mihály is megkapta a magáét, a kocsisok estek neki, és félholtra verték a járomszeggel. Kartöréssel és egy nagy tanulsággal úszta meg a dolgot. Nem szól szám, nem fáj fejem. Azontúl még a többieknél is alázatosabban süvegelte meg a kasznárt. Letörték Pankó Mihály nyakasságát, letörték a járom szeggel. De a vérében maradhatott belőle valami kevés, mert mind a három fia ezt örökölte tőle. Különös fiúk voltak, egyik se hasonlított a másikra. István, a legidősebb, negyvenötben tagja lett az ottani Földigénylő Bizottságnak, később lelkes MADISZ-tag lett, járta a falvakat, agitálta az embereket, hol szép szóval, meggyőzéssel, hol ökölcsapással, ahogy az alkalom hozta. Amikor belépett a kommunistákhoz, Pankó Mihály nem ült vele többé egy asztalhoz, hiába magyarázták neki mások is, hogy kommunisták nélkül földje se lenne, meg asztala se lenne. De nem kellett sokáig „szégyenkeznie” a fia miatt. Valamikor negyvenhat végén István biciklin indult a járási központba, aztán sose jött már vissza. Az árokba hengergetve találtak rá, vasvillával döfték keresztül a mellét.

Jóska, a második fiú, a szoknya után bomlott. Szép szál, jó arcú legénnyé serdült, a lányok úgy lesték a kedvét, hogy neki szinte csak válogatnia kellett közöttük. A munkában nem vették sok hasznát, az öreg Pankó mégis vele büszkélkedett. „Jó vére van – mondogatta tőlem örökölte a gyerek.”

Aztán itt volt a Feri. Nagy korkülönbség volt közte és a fivérei között. Nem akarták a születését, de ő mégis a világra jött. Nem szerették, és ezt ő is érezte. Mogorva, visszahúzódó kölyök volt, naphosszat magában gubbasztott, és mindenféle masinákat

meg játékokat fabrikált. Mindennap elment a kovácshoz, behúzódott egy sarokba, és tágra nyílt szemmel bámulta a munkát. A kalapács csattogása volt a legszebb muzsika számára. Kovács akart lenni. Kovács, de nem egy ilyen faluvégi vityillóban, hanem nagy, gépekkel teli gyárban, amiről annyit beszélt az igazgatótanító. Amikor ötvenhárom nyarán befejezte a nyolc általánost, odament a tanítóhoz, és addig hüppögött, hogy az apja úgysem engedné inasnak a városba, amíg a tanító fogta a kalapját, és elment az öreg Pankóhoz.

– Hogy én ne engedném? – csudálkozott az öreg.

– Ugyan miért ne engedném? Eredjen csak ez a kenyérpusztító, majd bolond lesz parasztnak maradni.

Abban az évben rosszul termett a gabona, és nagyon megszorongatta őket a beadás. Az ő falujukból is egymás után mentek föl Pestre a fiatalok. Ki tanulni, ki dolgozni.

Hát így került föl Pestre.

Kihozták a sört, koccintottunk. Feri megtörülte a száját, eltűnődött.

– Csak az fájt, hogy nem kovács lehettem. Ott már nem volt hely, nem tudtak beszuszterolni. Az öntőtanulókhoz kerültem. Nem bántam meg. Bár az első időkben nagyon viszolyogtam ettől a szakmától ... És, fene tudja, valahogy másképp képzeltem el az egészet. Olyan ez, mikor az ember sima utat vár, aztán göröngyös dűlőre téved. A gyári szálláson laktam, és ott nagyon rossz társaság verődött össze. Megismerkedtem egy nálam két évvel idősebb sráccal, Pajesznek csúfolták, meg egy öregebb melóssal, a Serédi szakival, akinek már két családja volt, de utóbb nem jött ki velük, otthagyták őket. Ezek ketten elhatározták, hogy kezelésbe vesznek. Vagány gyereket akarnak faragni belőlem, úgy mondták. Én persze egykettőre ráálltam. Tizenhét éves voltam még akkor, és valahogy nagyon egyedül voltam. Jólesett, hogy végre valaki velem is törődik.

Akkoriban már az öntődében dolgoztam, Mészáros tata mellett. Fura egy öregember volt. Azóta se találkoztam olyan szófukar emberrel. Mogorva tekintetű öreg volt, de dolgozni, azt tudott és szeretett. Csak látni kellett, jól sikerült öntés után hogy felderült a képe. Madarat lehetett volna fogatni vele. Mert igazában derék, rendes ember volt, engem is valahogy megkedvelt, de nekem, sütni való bolondnak, nem kellett az ő szeretete. Inkább hittem annak a másik kettőnek. Jópofa emberek voltak, és sok pénzük volt. Mindig degeszre tömött bukszával jártak, én meg nem firtattam, hogy honnan szerzik. Volt – volt. Egyre jobban összepajtákodtunk, vittek magukkal moziba, inni, csavarogni, az első lányt is ők szerezték nekem. Ugy magukhoz láncoltak, hogy lassacskán már önálló gondolatom se akadt. De egyet azért nem értettem. Mire való ez a nagy puszi-pajtásosság? Emlékszem, egyszer Mészáros tata elcsípett a zuhanyozóban, és egyenesen nekem szegezte a kérdést:

– Minek vagy te annyit ezzel a két svihákkal?

Kicsit féltem az öregtől, különben jól legorombítottam volna. Mi köze hozzá? Nem apám ő nekem, törődjön a maga dolgával. De észrevettem, hogy mások is kezdenek csúnyán nézni rám, megjegyzéseket tesznek. Igyekeztem nem törődni velük. „Irigylik tőlem a szerencsém” – gondoltam.

Aztán, úgy szeptember vége felé, ötvenhétben, azt mondja nekem a Pajesz:

– No, bátyám, szedd össze a kurázsidad.

Részletesen elmondta, miről van szó. Azok ketten, a Pajesz meg a Serédi szaki, a „bankba” készültek. A raktárt hívták így. Már értettem, honnét a tömött erszény. Időnként benéztek a „bankba”, kirámoltak néhány kiló drága színes fémet, és szép áron tovább adták a „maszek” ismerőseiknek. Az ellenforradalom alatt talán a fél raktárt

elhurcolták.

Hát ebbe a buliba vettek be harmadiknak. Úgy látszik, egy kölyökre is szükségük volt. Nem kellett sokáig puhítaniuk, örömet elfogadtam az alkut. Kalandos, izgalmas vállalkozás elébe néztem, felizgatta a dolog a fantáziámat, meg aztán pénz is jött belőle. Most így visszaemlékezve, megvált lom, magam se értem, hogy egyezhettem bele minden tétovázás nélkül, de akkoriban futottam a pénz után, egyszerűen nem tudtam másképp elképzelni az életemet, csak sok-sok, végtelenül sok pénzzel.

A nagyraktár a kovácsolóműhely tőszomszédságában volt. A kalapácsok csattogása éjszaka messzire elhallatszott. Ha ágyúkat sütögettek volna, azoknak a hangját is elnyomta volna a zaj. A raktárra, ezt máig sem értem, nem a gyárórség vigyázott, hanem Vincellér bácsi, az öreg éjjeliőr. Mindent gondosan előkészítettünk. Délután kivertem a raktár környékén levő villanykörtéket. Pajesz pedig fogójával elvágta a szögesdrótot. Az én feladatom mindössze annyi volt, hogy a kerítés tetején üldögéljek, és ha közeledni látok valakit, füttyüljek. Ronda idő volt. Zuhogott az eső, a kutya se császokált a raktár környékén. Serédi szaki egykettőre leverte a lakatokat, felpakolták a szajrét, aztán futás ... Nemsokára árkon-bokron túljártunk.

A műhelyben is sok szó esett erről a lopásról. Néhányan ugyan gyanakodtak Serédire, de hát ez csak föltevés volt, bizonyítani senki se tudott. Elővették az öreg Vincellért is, alaposan megmosták a fejét, de az öreg makacsul tagadta, hogy csak egy pillanatra is elszenderült volna. Én pedig eközben büszkén jártam-keltem, dagasztott a gög, hogy én is részt vehettem ebben a vakmerő lopásban. A pénzt, az „osztalékot”, ahogy Pajesz nevezte, megkaptam, igaz, kevesebbet, mint ők, – de hát még újonc voltam, és ezután már valóban szívvel-lélekkel velük tartottam. Ez a többiek előtt sem maradt titok. A szálláson a KISZ-esek megpróbálták a lelkemre beszélni, elválasztani Seréditől, de nem tudtak velem zöld ágra vergődni. Mészáros tata sem. Egyszer ugyan megbeszéltünk egy találkozást a Népkertben, az öreg el is ment, de engem hiába várt. Beállított Pajesz két lánnyal, és négyesben elmentünk moziba.

November elején Serédi szaki megint készülődött. Fogytán volt a dohány. Ezúttal már sokkal nehezebbnek ígérkezett a dolog. Vincellér bácsi nagyon a szívére vette a múltkori lopást, állandóan a raktár környékén keringett, és bizonyos időközökben a gyárórség egyik tagja is elsétált arra.

Ültem a kerítés tetején, rettenetesen féltem. Állandóan azt képzeltem, hogy a következő pillanatban felbukkan az őr, és rám szegezi a puskáját. Legszívesebben otthagytam volna Pajeszékat. Nemsokára felkapaszkodott mellém Serédi szaki, a két zsákot, amit magával cipelt, kihajította az útra, majd maga is átlendült a kerítésen. Vártuk Pajeszt, de ő csak nem jött.

– Az istenit – sziszegett Serédi elaludt ez az állat?

A raktár felől hirtelen kiáltást hallottunk. Lábdobogás hallatszott, majd hosszan, élesen sípoltak.

– Ugorj le! – kiáltott rám Serédi, ő maga felragadta az egyik zsákot és eliramodott.

Lecsúsztam a kerítésről, de onnan már nem tudtam mozdulni. A réműlettől elszibbadt a lábam. A lábdobogás egyre közelebről hallatszott, ráismertem Pajesz lihegésére is. De a sípszó is közvetlen közélről harsant fel.

– Állj meg, gazember! – kiáltott valaki.

Vincellér bácsi hangja volt, aztán mintha kettőbe törték volna a hangját. Tompa puffanás hallatszott, mintha sarat csaptak volna a falhoz. Csend lett. A kerítésen átrepült egy zsák, majd Pajesz kapaszkodott fel. Úgy lihegett, mintha ki akarna szakadni a tüdeje. A kerítésről már nem volt ereje leugrani, lezuhant a földre.

Odaugrottam hozzá, hogy fölsegítsem, de szitkozódva ellökött magától. Akkor láttam, hogy boxer csillog az öklén ...

Sokáig hallgattunk.

A szomszéd asztalnál kártyáztak, Pankó Feri jó darabig eltűnődve figyelte őket. Türelmesen vártam. Arról a gyilkosságról, amiről Feri az előbb beszélt, már Balla elvtárustól hallottam. Mert Vincellér bácsi belehalt a sérülésébe. Amikor Feri ezt megtudta, sírva fakadt, mint egy kisgyerek. A gyárórséghez nem mert elmenni, de Mészáros bácsinak mindent elmondott. Rettenetesen félt, valósággal belebetegedett a félelembe. Lázasan feküdt a szálláson és félrebeszél.

Mindhárman bíróság elé kerültek. Pajesz körömszakadtáig tagadott, de Serédi, hogy mentse a bőrét, mindent bevallott. Akkor Pajesz azt hazudta, hogy az éjjeliőr többször rávágott a botjával, és ő csak védekezett. A szűk teremben, amely gyáriakkal volt zsúfolva, olyan felháborodás tört ki, hogy az elnök alig tudott csendet teremteni. Pajeszt meg Serédit több évi fegyházra ítélték. És ekkor következett a meglepetés, amiről az újságok is írtak. Mészáros bácsi már előzőleg arra kérte a bíróságot, hogy javító-nevelő munka helyett bízzák az ő gondjaira a fiatalos Pankó Ferit. A műhely pártsejtje is támogatta a kérését. A bíróság beleegyezett. Felfüggesztette Feri büntetését.

Új élete kezdődött Pankó Ferinek.

Elköltözött a szállásról Mészáros bácsihoz. Az öreg már évek óta egyedül élt. Meghalt a felesége, és ő nem érzett kedvet új asszony után. Szívesen befogadta a fiút, megérezte, hogy nem rossz, csak elvadult. Feri pedig szívesen hagyta ott a szállást, ahol már úgysem lehetett volna maradása, de Mészárossal sokáig nem tudott kijönni. Néha valósággal gyűlölte az öreget. Bántotta a nyersesége, ingerelte a szigorúsága. Mert Mészáros bácsi igen szigorú „apának” bizonyult. Nem engedte Ferit késő éjszakáig csavarogni, és minden egyes elköltött filléréért tartozott beszámolni neki a fiú. Ő egy fillért se vett el tőle, csak arra vigyázott, nehogy ostobaságokra költse. Új rend ruhát kellett csináltatnia Ferinek az összegyűjtött pénzből, cipőt Mészáros bácsi vett a születésnapjára. Feri már lassanként megbékélt volna Mészárossal, ha a műhelyben nem lett volna elviselhetetlen a sora. Az emberek Bankó Ferinek hívták, és ott böktek rajta, ahol csak tudtak. A legnehezebb munkákat kellett elvégeznie. Néha egyedül tolt a formához a három embernek elegendő, szízig telt fazekat. De így is minden lépésében kivetnivalót találtak. Ha pedig megpróbált visszafeleselni, egykettőre a szemébe vágták, hogy tolvaj meg gyilkos. Ferinek nyelnie kellett, túrnie, ez volt a fizetsége.

Aztán csordultig telt a pohár. Gyurcsóék tengelyt öntöttek. A sűrűn ömlő nyersvas kilépett a formából. Feri állt ott egyedül, de annyira megijedt a szikrázó, fortyogó fémtől, hogy későn kapott a lapát után, és csak nagy sokára sikerült együttes erővel elfojtani a szétterült folyékony fémet. A tagbaszakadt, hirtelen haragú Gyurcsó elvesztette a fejét, és pofon vágta a fiút. Feri lecsapta a lapátot és elrohant. Nem bírta tovább. Úgy érezte, szándékosan hajszojják, tönkre akarják tenni. De ennek a pofonnak következményei lettek. Párttag volt, fegyelmit kapott. Az eset nagy port vert fel az öntőműhelyben. Napokig vitatkoztak az emberek. Gyurcsó sértve érezte magát. Egyszer, amikor az öltözőben ismét szóba került a fegyelmi, és többnyire Gyurcsót védtek, Mészáros bácsi kikelt magából.

– Mit véditek? – kiabált. – Igenis, megérdemelte a fegyelmit. Én is a fegyelmi mellett szavaztam. A Pankó-gyerek már megfizetett a vétkéért. Ha ezentúl is így bánik vele mindenki, hát elvadul, mint a kóbor kutya.

Az emberek morogtak valamit, de senkinek se jött kedve vitatkozni Mészárossal. Feri is ott volt, minden szót hallott. Nagyon jólesett neki az öreg felháborodása. Hosszú idő után ez volt az első emberi szó, amit mondtak róla.

Aznap este sokáig beszélgettek otthon. Feri kiöntötte a lelkét. Beszélt Mészárosnak az otthoni életéről, a fivéreiről meg az apjáról, aki sohasem szerette. Ennek ellenére hazavágyott. Haza akart utazni a falujába. Mészáros hallgatott, csak a legvégén jegyezte meg:

– Eredj, ha akarsz. De ez megfutamodás.

Mennyit töprengett Feri! Valami nagyon húzta haza. Hiszen odahaza ismét tiszta lappal indulhatna, senki se nézne rá görbe szemmel. De az önérzete mégsem engedte. Megérezte, hogy ezek az emberek akkor végérvényesen ítéletet mondanának felette. Gyáva, gyenge embernek tartanak. Ő pedig ezt a távolban sem tudná elviselni.

– A becslést könnyű elveszíteni – mondta Mészáros bácsi visszaszerezni meg

sokkal nehezebb. De mindent meg lehet csinálni...

Feri bizony kételkedett. Őbelé azt verte az apja, hogy az élet keserves dolog, és az életben semmi se sikerül úgy, ahogy az ember szeretné. Tehát mindent fogadjunk el úgy, ahogy kapjuk. Ha hideg, akkor is – ha meleg, akkor is. Mindegy.

És az öntödeiek látszólag nem változtak meg. Ugyanúgy bántak vele, mint azelőtt. Emiatt csüggedt el leginkább.

– Bolond vagy, fiam – mondta egyszer Balla elvtárs. – Tegnapról mára senki se változik meg. Csak te ne hagyd el magad.

Azért valami mégis történt. A műhelybeli KISZesek kirándulásra készültek, és őt is elhívták. A többiek meg kezdték abba hagyni a sok macerálást. Keresztülnéztek ugyan rajta, kurtán beszéltek hozzá, de már nem gorombáskodtak, ha valami ügyetlenséget csinált. A fazekakat se kellett már egyedül tologatnia. Egyszer Gyurcsó már nem bírta nézni a küszködését, legyintett, és odament segíteni. Együtt tolták a formához.

– Nem kell megszakadni, marha – morogta. – Szólni kell, ha nem bírod...

Hanem amikor a fiú megköszönte a segítségét, dühbe gurult és káromkodott. Feri még mindig nem tudott eligazodni rajta, de Mészáros bácsi az egészen csak nevetett

– Harapós ember a Gyurcsó, de gondolkodó fajta...

Mészáros bácsinak volt igaza. Gyurcsó, a maga mogorva módján, pártfogásba vette Ferit. Ha valaki piszkálni kezdte a fiút, Gyurcsó mindjárt közbereccsent.

– Miért nem hagyod békén? Srác ez még, azért olyan hebehurgya, te!...

Feri pedig igyekezett rászorgálni a többiek bizalmára. Már nem hányták a szemére a múltat. Azt akarták, hogy ő is végképp megfélemedezzen róla. Mészáros bácsi pedig egyre újabb terveket forgatott a fejében. Egyik este, lefekvéskor, kirukkolt vele.

– Jóeszű gyerek vagy te, Feri, mi?

Feri a vállát vonogatta, mert hát mit mondjon ilyenre az ember?

– Letehetnéd a szakvizsgát – mondta Mészáros.

– Megéri a tanulást. No, csak akkor, ha kedved van hozzá.

Hogyne lett volna hozzá kedve! Csak önmagában nem bízott. Úgy érezte, túl nagy a feladat.

– Ha rajtam múlik, talán sose jelentkezem arra a tanfolyamra. De ezek ketten, a Gyurcsó meg a második apám, a Mészáros tata, úgy sarkalltak, és annyit vártak tőlem, hogy piszokság lett volna meghátrálni. Meg aztán, mit szépítem a dolgot, egy kis bosszú is dolgozott bennem. Mekkora néznek majd a műhelyben, ha megtudják. Meg akartam mutatni nekik, hogy viszem én még valamire. Az orruk alá akartam dörzsölni, hogy nem vagyok senkiember.

– És megmutattad? – kérdeztem.

Buta kérdés volt, éreztem mindjárt. Feri sokáig gondolkozott.

– Nézd, te ezt mind leírod, és az csuda egyszerű lesz, és minden nagyon szép. Mert azt úgyse lehet leírni, hogy én mit összeküszködtem, és hányszor ment el a kedvem az egészségtől. Nem vagyok buta srác, de a tanuláshoz jobb fej kell. Nekem minden sorért, minden számításért meg kell izzadnom. Kifáradva hazamegyek a melóból, és otthon a tanulás... Mészáros tata pedig ebben nem ismer bocsánatot. Néha úgy meghajszol a tanulásban, mint egy rabszolgát. Volt olyan hét, hogy minden este összekaptunk, de nem sértődött meg. Úgy tett, mintha semmi se történt volna, és továbbra se hagyott békén. De a többiek se hagynak békén. Jönnek a srácok, és kérdezősködnek, hogy állok a tanulóssal. Gyurcsó meg a maga módján azzal fenyegetőzik, hogy összetöri a csontjaimat, ha abba hagyom a dolgot. Szóval, nincs mese. És azt hiszem, meglesz az

eredménye. Egy hónap múlva vizsgázom, de már egy szikrát se félek. Tudom a dolgokat. Igaz, mindig közbejöhet valami. De az se keserítene el... Tudom, hogy mit akarok, és ez a legbiztosabb segítőm. Az emberek is kezdenek már becsülni, rájuk már nem panaszkodhatom... Aztán, tudod, mostanában egyre többet gondolok István bátyámra. Valahogy mindig őrá gondolok, ha pácban vagyok. Jó lenne olyan embernek lenni, mint ő volt.

Fél kilenckor fejeztük be ezt a hosszúra nyúlt beszélgetést. Kijöttünk a klubházból, mentünk a villamoshoz. Szemközt az öntöde fényei villogtak.

– Persze – szólalt meg Pankó Feri hosszú hallgatás után azért már szívesen túl lennék ezen a nyomorult vizsgán.

ISBN: 319 001 670 670

194 oldal
Félvászon kötés

GRAFIKUS
Rogán Miklós

Néhány egész oldalas fekete-fehér illusztrációval.
